

Nälkäjoulu

Aleksis K

Presidentin Linnan pitkä joulu-pöytä seisoi apeana ja autiona juhlasalin keskellä. Yksi ainoa surkea kynttilä värisi pöydän puolivälissä, ja molemmissa päissä istui hädin tuskin valveilla kaksi puolisoa, presidentti ja hänen rouvansa.

– Nyyh, pääsi rouvalta kuin salaa. Pieni kyynelkarpalo valahti hänen laihalle poskipäälleen.

– Ni? ynähti presidentti ajatuksissaan yrittäessään sovittaa suuria, joutilaita käsiään jonnekin, niin kun ei ollut mitään tekemistä tyhjän pöydän ääressä.

– Tämä tästä nyt tuli, nyyhkäisi rouva silmäkulmaansa pyyhkäisten.

– Niin oikee, tuumasi presidentti ja keskittyi huskimaan otsalle valahtanutta hiustupsua takaisin päälle.

– Kyllä minusta sentään ne entiset joulut olivat mukavampia. Kun oli vielä haukea ja kaikkea, muisteli rouva haikeana.

– Onhan se niinkin, hörähti presidentti muistaessaan parin joululoman takaista lentopalloottelua, jossa hän oli pistänyt vastustajankenttään mahtavan leijarin, joka saattoi mennä ylikin, mutta tuomari ei kehdannut viheltää.

– Niin että kyllä sinä minusta voisit olla vähän seurallisempi. Minulla on nälkä, rouva mankui edelleen.

Presidentti ei sanonut mitään, sillä hän ei havainnut mitään vastausta kaipaavaa, kun rouva ei ollut käyttänyt kysymysmerkkiä virkkeensä perässä.

– Meinaan, että olisit edes malliksi voinut niitä vähän sääliä. Olisit sanonut vaikka, että kyllä se on varmaan raskasta kalastaa talvipakkasella, kun verkotkin jää-

tyy. Eiks niin?

– Joopa. Kesällähän se kalastus on mukavampaa. Lähdettais-kö ensi kesänä vaikka taas kataramalla seilaamaan.

– Ei kun kysymys on nyt tästä hetkestä. Tästä meidän jouluateriastamme. Ei ole haukea, kun sinä olit niin ynseä. Eikä kukaan muukaan lähetä meille mitään, kun ne kaikki luulee, ettet sinä välitä semmosista. Meillä ei ole yksinkertaisesti mitään ja maha kurnii.

– Onhan se sellaista näinä aikoina, on on.

– Minä en edes kaupassa huomannut käydä, kun luulin että kyllä ne taas jotain tuo. Ja sitä paitsi ruoan hinta on kuule ihan hirveä, oletkos kuullutkaan... vaikka mistäpäsinä, kun et koskaan käy kaupassa.

– Vaan eiks se ollut vähän laskenut jo. Muistaakseni alle kuuskymmentä prosenttia. Vaikka aika paljon se minusta on sekin näin monen vuoden jälkeen.

– Ei kun nyt sinä taas hupatat siitä gallupista. Minä puhun hauesta. Se on loppunut kokonaan.

– Aivan niin, kultaseni.

– No etkö sinä voisit tehdä jotain? Menisit vaikka pilkille.

– Aivan niin, kultaseni. Tarttis tehdä jotain. ottiatuota, onhan se mukava rupertella aina silloin tällöin tällä lailla, huomattava ruppattelutapahtuma tosiaan. Vaan kuule, nytpä juuri pääsi päähän, että eikös se ole joulu nyt. Ja muistaakseni meillä on ollut tapana haukata näin jouluna semmoinen joulupäivällinen, eikös joo? Jotain kalaa, tai haukea ainakin. Että sitä minä tässä vain, että jokos me kohta syödään ja mitä meillä on ruokana tänään.